

שופטים י"ח

1) תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף קי עמוד א

ויסורו שם ויאמרו לו מי הביאך הלום ומה אתה עושה בזה ומה לך פה - אמרו לו: לאו ממש קא אתית דכתיב ביה: (שמות ג') אל תקרב הלום: לאו ממש קא אתית דכתיב ביה: (שמות ד') מה זה בידך? לאו ממש קא אתית דכתיב ביה: (דברים ה') ואתה פה עמוד עמדי? תעשה כהן לע"ז? אמר להן, כך מקובלני מבית אבי אבא: לעולם ישכיר אדם עצמו לע"ז ואל יצטרך לבריות. והוא סבר: לע"ז ממש; ולא היא, אלא ע"ז - עבודה שזרה לו, כדאמר ליה רב לרב כהנא: נטוש נבילתא בשוקא ושקול אגרא, ולא תימא גברא רבא אנא וזילא בי מילתא. כיון שראה דוד שממון חביב עליו ביותר, מינהו על האוצרות, שנאמר: (דברי הימים א' כ"ו) ושבואל בן גרשם בן מנשה נגיד על האוצרות. וכי שבואל שמו? והלא יהונתן שמו! א"ר יוחנן: ששב לאל בכל לבו.

2) רשב"ם מסכת בבא בתרא דף קי עמוד א

ששב לאל בכל לבו - עכשיו שהיה לו ממון הרבה ואי משום דכתיב ויהונתן בן גרשם בן מנשה הוא ובניו כהנים לשבט הדני עד יום גלות הארץ ואמרינן בסדר עולם עד יום שגלה מטה דן ופסלו של מיכה עמו כך מפורש בפרק בתרא דברכות ירושלמי מתיבין ליה והכתיב עד יום גלות הארץ אמרי כיון שמת דוד עמד שלמה והחליף כל הסנקליטין והחליפו עמהן חזר לקלקולו הראשון הה"ד ונביא אחד זקן יושב בבית אל אמרין הוא הוה וקבעי התם כהן לע"ז והאריך ימים אמרי ע"י שהיתה עינו צרה בע"ז שלו כיצד הוה בר נש מייטי ליה תור או אימר או גדי לע"ז והוה א"ל פייסיה עלוי והוה אמר מה מועילה לך לא אכלה ולא שותה לא מטיבה ולא מריעה א"ל ומה נעביד א"ל זיל אייתי לי חדא פינד דסלת ועשר ביעין עלוי ואנא אפייס לה עלך וכיון דאזל ליה אכיל לון אתא חד בר פחין ואמר ליה כן אמר ליה אם אינה מועילה כלום מה את עביד הכא אמר ליה בגין חיי וכיון שעמד דוד כו'.

3) מדרש תנחומא (בובר) פרשת ראה סימן יד

ר' יהודה ב"ר סימון אמר והמה לקחו את אשר עשה מיכה (שופטים יח כז), [זה] צלמניא, ואת הכהן אשר היה לו (שופטים י"ח), [זה] כומר, ויבואו על ליש וגו' (שם), עובדין עבודה זרה והיא מצלחת בידיהן, ולא עוד אלא שנטלו ממנו והקריבו לע"ז, שנאמר ולחמי אשר נתתי לך סולת ושמן ודבש האכלתיך ונתתיהו לפנייהם לריח ניחוח ויהי נאם ה' (יחזקאל טז יט), מהו ויהי, אמר ר' יודן כמה דאת אמר ויהי למחר ואעפ"כ ומנך לא מנעת מפיהם (נחמיה ט כ), הוי לך ה' הצדקה.

4) שופטים פרק א פסוק כב

ויעלו בית יוסף גם הם בית אל וה' עמם:

5) רש"י שופטים פרק א פסוק כב

בית אל - שנפל בגורלם ואע"פ שדמות מיכה עמהם שהרי מיכה משבט אפרים נאמר כאן וה' עמם הוא שאמר דניאל לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים:

6) העמק דבר על דברים פרק ז פסוק כא

וה' התאנף בי וגו'. להבין הקדמה זו. יש להתבונן על מה שאנו רואים שהגיעו בבית הראשון לע"ז בזמן שילה ובית עולמים יותר מבזמן גלגל נוב וגבעון. והפלא עוד דפסל דן שעמד בימי השופטים דייק הכתוב שעמד כל ימי היות בית האלהים בשילה מבואר דיוק הכתוב דחרבה שילה חרב הפסל. והוא פלא. אבל הענין דהמון ישראל היו להוטים אחר עבודת הקרבנות באשר היו ידועים לסגולת פרנסה. ומלבד כל הקרבנות ש"צ שנקראים לחמי לאשי. היה כל אחד מקריב בפ"ע ביחוד בחג הסכות לפני הגשם לזה

התכלית כמש"כ בס' ויקרא בפ' שור או כשב. וע"ז כתיב בעמוס ד' כי כן אהבתם בני"י נאם ה' יע"ש. אמנם היה הדבר קשה לכל יחיד לבא דוקא לשילה או לב"ע. והבמות היו אסורין ע"כ היו מבקשים עבודת אלהים אחרים. משא"כ בעת שהותרו הבמות לא הגיעו לזה הרצון כלל:

7 דברים פרק כה פסוק יח

אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחרוך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים:

8 תרגום יונתן על דברים פרק כה פסוק יח

דארעו יתכון בארחא והוה קטיל בכון כל דהוה מהרהר למסטי בתר מימרי הינון גובריא משבטא דבית דן דהוה בידיהון פולחנא נוכראה והוה עננא פליט יתהון ודבית עמלק מקבל יתהון וקטע בית גבריהון ושדי לעילא